Queixumes dos pinos

Eduardo Pondal

33

A hora en q' o doce luceiro,
Coménzase de fundir;
As ben cornudas cabras montesías,
Levando diante de sí,
O pastor celta Temunde,
Volvía o doce redil;
Sóo, cantando pol-a gandra
De Xallas, d' uces nutriz;
E estremecendo a vaga soedade,
Seu cantar decía así:
—*Arca* antiga da *Pïosa*,
O vento q' he triste oir,
Funga nas esquivas uces,
Q' están o redor de tí;
E pasa antr' elas bruando,
Con un dorido gemir:
Debaixo das tuas antes,
'Stá o valente Brandomil;
Non no olvido, mais nos brazos
Do eterno e doce dormir:
Ten o seu lado dereito,
O elmo dourado e gentil,
O' escudo, e a dura lanza
Ond' o sol, soía ferir;
E con pracer os celtas contempraban,
De Xallas no ermo confin.
Ou valente fillo d' Ogas,
E da doce e nobre Eiriz;
Para sempre quedará,
Longa memoria de tí:
E cando o fillo dos celtas,
No tempo que está por vir,
Pensativo camiñante,
Pase quezáis por aquí;
Cando no tempo en que gia,
Se vexa a luna lucir,
Dirá ó verte desde longe:
—O valente Brandomil,
Saído da gentil e boa raza
Dos celtas, repousa alí.

55

A miña insánia intrépida escusá.
San Pedro de Brandomil,
Na probe terra de Xallas,
Canto hai que non te vin!